

UNA PROBABILITAT D'UNA ENTRE UN MILIÓ

PRÒLEG

(George es troba assegut al seu escriptori de fusta escrivint amb la seva ploma. El rellotge de pèndol amb el seu tic tac fa que no hi hagi silenci a l'habitació. George para d'escriure i es dirigeix al públic)

George: Mart, el planeta vermell. El color de la guerra. A principis del segle XX ningú de nosaltres s'hagués imaginat el que ens estava a punt de passar. Durant quasi tota la nostra existència la raça humana ha gestionat el seu món mitjançant conflictes i conquestes. Aquesta ens superava. Ningú creia que a aquell planeta moribund pogués viure res. I no obstant, aquelles ments sense cor ni compassió van traçar plans en contra nostra.

(Es tanca el teló)

ACTE 1: L'arribada

(S'obre el teló i apareix George assegut al seu escriptori. Es dirigeix al públic)

George: 12 d'agost a mitjanit. Astrònoms de tot el món van observar un estrany fenomen a la superfície marciana. Una lluentor de color verd va sortir disparada del sol marcià i va emprendre rumb cap a la Terra. *El Viure Sant Boi* d'aquella setmana va tractar el tema i van entrevistar un conegut astrònom local perquè donés la seva opinió.

(George agafa un periòdic de la seva taula i el llegeix)

George: M'han preguntat molt sobre aquest estrany fenomen. Que si un volcà, que si un cometa, etc. Fins i tot m'han arribat a preguntar si seria possible que allò fos evidència de vida. Tots sabem que Mart és un planeta inert, fred i hostil. El seu estiu és més fred que el nostre propi hivern. La probabilitat que hi hagi vida, és d'una entre un milió.

(Es tanca el teló. S'obre i apareix George dormint. Es troba estirat al llit. De sobte, un fort soroll, semblant a una explosió, el desperta. S'aixeca sobresaltat i mira per la finestra. Veu fum sortir de la muntanya que hi ha prop de casa seva)

George: Déu meu... un meteorit! Un meteorit ha impactat a Can Palós! He d'anar a veure'l. No puc deixar escapar aquesta primícia.

(George es vesteix ràpidament i agafa la seva càmera fotogràfica. Surt de casa i es dirigeix al lloc d'impacte. Es tanca el teló. Al tornar a obrir-se, apareix el meteorit al terra al costat de la Creu de Can Cartró. George arriba al lloc i es queda bocabadat, sense saber què dir. Després d'uns moments aconseguix parlar)

George: Increïble... Em pagaran molt bé per aquesta notícia.

(George comença a treure fotos del meteorit. De sobte, es comença a escoltar un soroll metàl·lic)

George: Què és això? *(pensa uns moments)* Ah, és clar! Deu ser l'escorça que s'esquerda a causa del descens de la temperatura! És normal...

(George continua fotografiant el meteorit des de diferents angles, fins que la part més alta del meteorit es comença a moure, a desenroscar-se. Era el que produïa el so metàl·lic. George, estupefacte, comença a fer una seqüència de fotografies, per mostrar al seu article el moviment del meteorit. Comença a arribar gent al lloc. Després d'uns minuts, la part que s'estava desenroscant, cau a terra. Moments de silenci, ningú no fa ni diu res. De sobte un fum comença a sortir del meteorit)

George: Mireu! Mireu!

(George no para de fotografiar tot el que està passant. Una estranya figura, semblant a un canó, surt de l'interior del meteorit. Aleshores una intensa calor fa que George surti del seu estat de xoc i s'aparti ràpidament. Es tanca el teló i sona de fons una explosió i crits de la gent)

ACTE 2: Comença la lluita

(S'obre el teló i tot és calcinat. Els esquelets de les persones són a terra. George ha aconseguit fugir del lloc i ara es dirigeix a la seva casa. Arriba a ella encara atordit, en xoc. Obre la porta de casa. La seva dona, Alba, és a dins)

Alba: Mare meva, George! Vine, asseu-te. Beu aigua. Què ha passat?

(George respira agitat sense poder gesticular paraules)

Alba: Shh, tranquil, ja està, dorm una mica. Descansa. T'anirà bé.

George *(dirigint-se al públic)*: En aquell moment, em va envair una sensació de falsa seguretat. Després de tot el que havia passat, la tranquil·litat que hi havia a casa em resultava inquietant. L'Alba em va preparar el llit i a la penombra de l'habitació vaig intentar llegir una mica, abans d'adormir-me i somiar mil i una coses, totes elles, malsons.

(Es tanca el teló. S'obre de nou i George és al llit dormint, fins que un soroll metàl·lic el desperta. S'aixeca i se'n va al seu escriptori, a escriure l'article per al diari. Alba entra en escena)

Alba: Has pogut dormir?

George: Més o menys... he tingut molts malsons.

Alba: Has de relaxar-te. Estàs sa i estalvi a casa. A més, mentre tu dormies, un grup de soldats han anat cap a la muntanya per destruir el meteorit. Estarem bé.

George: No tenen res a fer... És com si ataquessis un tanc amb arcs i fletxes. No coneixen el poder d'aquell Raig Tèrmic.

(Alba sospira)

Alba: I què escrius, amor?

George: L'article per al *Viure Sant Boi*. A veure si així em distrec una mica.

Alba: Molt bé, així m'agrada.

(Alba li fa un petó a George al front i llavors un llum vermell il·lumina tota l'habitació. Els vidres de les finestres salten i tot tremola. L'Alba crida espantada)

George: Alba, ràpid, recull les teves coses!

Alba: Què?

George: Això ens podria cremar en qualsevol moment. Ara estem a l'abast del Raig Tèrmic!

Alba: Com és possible?

George: Ni ho sé, ni m'importa! Hem de marxar!

Alba: Però on anirem?

George: Lluny d'aquí, a casa del teu germà.

Alba: Però no hi cabem!

George: Aniràs tu, jo em quedaré.

Alba: Què? No!

George: Vés-te'n Alba, vés-te'n, no em perdonaria si et deixés morir aquí.

Alba: I jo? Jo tampoc vull que et quedis! Si tu no vens, no hi aniré.

George: Alba, escolta...

(Un fort crit retumba pels carrers de Sant Boi)

Alba: Què és això? George, què és!?

George: El contraatac.

George: *(dirigint-se al públic)*: Vaig sortir corrents de casa a buscar el meu carruatge i vaig llogar un parell de cavalls. Després vaig tornar per recollir l'Alba. Els sorolls dels canons no paraven de sonar.

George: Alba, puja! Ho tens tot?

Alba: Sí, sí *(Diu amb respiració agitada)*

George: Dons no perdem més temps.

George: *(dirigint-se al públic)*: Em vaig posar en camí per sortir de Sant Boi i portar a Alba a casa del seu germà perquè estigués segura. La gent corria aterroritzada. Fins que no vam deixar enrere Sant Boi, el soroll de les bales i els canons no va parar. Finalment, després de 3 hores de viatge, vam arribar a casa del germà de l'Alba. Era el moment d'acomiar-me d'ella.

Alba: Si us plau amor, no te'n vagis. *(Diu mig plorant)*

George: No puc quedar-me, he de tornar. L'únic que vull és que tu estiguis segura.

(L'Alba comença a plorar)

George: Amor, escolta'm. Si et veus en perill. No ho dubtis, marxa! Busca un vaixell i deixa la península. Ves-te'n a altre lloc. No m'esperis. De segur ens tornarem a veure. T'ho prometo.

(Alba i George s'abracen i George puja de nou al carruatge. S'allunya amb els cavalls fins desaparèixer de l'escena. Es tanca el teló)

ACTE 3: La massacre

George (*dirigint-se al públic*): Quan vaig tornar a Sant Boi, no hi havia una sola ànima al carrer. Tota la ciutat era desèrtica. Les cases buides, les botigues tancades, i algunes cadenes de plata i or estaven tirades al carrer. Havia estat fora sis hores, i tot estava destruït. La majoria de cases derrumbades, els arbres i les plantes cremades. Tot era en ruïnes. Després de veure tal caos, vaig comprendre que no hi havia raó per quedar-me, i vaig decidir retornar amb Alba. Però just en aquell moment, a la muntanya, les copes dels arbres es van començar a moure's violentament i a caure a terra. De prompte, unes altes figures es van començar a distingir a la llunyania. Eran gegants de metall. Quatre en total. Amb tres llargues potes. Trípodas que caminaven sobre els arbres, aixafant-los. Cadascun portava un llarg embut, un canó, un Raig Tèrmic! Que ja havia vist abans.

George (*dirigint-se al públic*): Vaig baixar del carruatge i vaig córrer en direcció al riu per posar-me a cobert i poder amagar-me. Quan ja estava segur entre els matolls, una cinquena màquina va aparèixer darrera meu, a l'altra vora del riu. Es va parar just abans d'entrar dins l'aigua. Va apuntar al campanar de l'església amb el seu embut, l'edifici més alt de tota la ciutat. Llavors va disparar.

(Una forta explosió retumba i l'església es desploma)

George (*dirigint-se al públic*): En uns segons, una obra que havia costat anys construir, es va desplomar al terra com si fos de paper. En veure tal destrucció, els cinc gegants van expressar la seva al·legria, cridant i rugint com mai abans els havia sentit.

George (*dirigint-se al públic*): Vaig fugir a corre cuita a buscar el meu carruatge. Però els cavalls eren morts a terra. No tenia vehicle per sortir d'allà. L'única forma d'escapar que tenia, era sortir a peu. Sent l'únic ésser viu que quedava a la ciutat, seria difícil, però havia d'intentar-ho, amagant-me entre les runes.

(Es tanca el teló)

ACTE 4: L'èxode

(S'obre el teló i surt George caminant. Ja ha deixat enrere Sant Boi. De sobte, un carruatge de cavalls es comença a apropar. El conduïa un jove soldat, Marc, que en veure a George frena en sec)

Marc: So cavall! *(es baixa del carruatge)* Qui és vostè i què fa per aquí? Que no s'ha assabentat del que ha passat?

George: Sí senyor, sí. Sé el que ha passat. Soc l'únic supervivent de la ciutat de Sant Boi.

Marc: Déu meu! Pugi bon home! Pugi. Jo el portaré cap al vaixell.

George: Vaixell? Quin vaixell?

Marc: Hem preparat una flota de vaixells de vapor per evacuar a la població de Barcelona. Jo el portaré fins al port.

George: Gràcies, però tinc a la meva dona esperant a casa, he d'anar a buscar-la primer.

Marc: Tota la gent ha sigut evacuada. Si ella era a casa, ara esta de camí cap al port. Vinga pugi! No podem perdre més temps.

(George puja al carruatge i surten de l'escena. Es tanca el teló. Quan es torna a obrir, apareixen George i Marc viatjant pels carrers buits en direcció al port. George es dirigeix al soldat)

George: Heu aconseguit retindre als marcians d'alguna manera per guanyar temps?

Marc: A mitges. Vam aconseguir destruir el Raig Tèrmic que porten al meteorit i això ens va donar temps. Però no hem sigut capaços de fer-li front a les seves màquines. Els trípodes són intocables. I a més, amb el segon meteorit que va caure ahir... *(es tallat pel george)*

George: Com? Un segon meteorit?

Marc: Sí, va arribar ahir cap a la matinada. S'ha estavellat a la serra de Collserola. El vam intentar destruir abans de que s'obrís però no ens va ser possible. Són massa durs i resistents, fets a prova de bales. El Raig Tèrmic va matar a tres quarts del meu escamot.

George (*dirigint-se al públic*): Després d'una estona, el port de Barcelona es va començar a divisar a la llunyania. Més de 500 ànimes eren congregades allà, intentant pujar als cinc vaixells disponibles i assegurar-se un lloc per poder deixar la península i anar a Àfrica o a les Illes Canàries. Jo resava per què l'Alba estigués allà i pogués retrobar-me amb ella. Però em seria una tasca impossible trobar-la.

(Marc para el carruatge i es dirigeix a George)

Marc: Ja hem arribat. Ara corri i agafi un dels vaixells, no tardaran en marxar!

George: Gràcies, gràcies de veritat!

(George comença a buscar nerviós a l'Alba entre la multitud. No la veu en lloc i quan està a punt de donar-se per vençut, una veu li crida des de lluny)

Alba (*criant*): George, George! Amor, aquí!

(L'Alba està pujada a un dels vaixells. George s'obre camí entre la multitud empenyent a tot el món, fins que, com si d'un miracle es tractés, aconsegueix arribar fins al vaixell de l'Alba. Ella corre fins a la pasarela al veure'l. S'abracen i es fan un emotiu petó)

Alba (*plorant de l'emoció*): Pensava que t'havia perdut, que mai et tornaria a veure.

George: Mai, això mai, et vaig prometre que ens tornàriem a veure i així ha sigut.

(En aquell moment sona la xemeneia del vaixell i la passarel·la es comença a aixecar. Finalmet, Alba i George estan junts una altra vegada i ara es dirigeixen al Nord d'Àfrica juntament amb un centenar de persones més)

George (*dirigint-se al públic*): Al fi el meu cor desborda alegria i felicitat. El tornar a veure a l'Alba em va treure tots els mals pensaments i sensacions. És cert que la guerra encara no ha acabat, però almenys podrem tenir una mica més de temps abans que els marcians comencen a envair altres països. El futur ja no és nostre, pertany als marcians. *(Es tanca el teló. Final de l'obra).*